

Mijn beschermengel, mijn beste vriend

Lorna Byrne bij Boekeryj:

*Hoog in de hemel
Liefde uit de hemel
Een boodschap van hoop
Engelen in mijn haar
Engelen binnen handbereik
Engelen en de liefde
Laat je hart spreken
Mijn beschermengel, mijn beste vriend*

Lorna Byrne

*Mijn beschermengel,
mijn beste vriend*

Een hartverwarmend boek vol hoop, troost en liefde:
zeven verhalen voor kinderen over engelen

ISBN 978-90-225-8062-2
ISBN 978-94-023-1792-3 (e-book)
NUR 277

Oorspronkelijke titel: *My Guardian Angel, My Best Friend*
Vertaling: Monique de Vré
Omslagontwerp: Sproud
Illustraties: Aideen Byrne
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Lorna Byrne en Aideen Byrne
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is voor alle kinderen overal ter wereld
die de influisteringen van hun beschermengel horen*

Inhoud

Inleiding	9
Jacob en Rebecca	17
Krekel	19
Een tuinfeestje	25
Naar het winkelcentrum	33
Waar is Knuffie?	39
Johnny	53
Mag ik een huisdier?	55
Een nieuwe vriend	63
De kennismaking met Thea	67
Er is iets aan de hand	73
Tommy	83
Voetballen	85

Suzan	97
De picknick	99
Emma	109
Op school	111
De schuurdeur schilderen	121
Dansles bij juf Julia	135
De dansvoorstelling	145
Simon	155
Het schoolreisje	157
Simon wil gaan hardlopen	163
Simon wordt lid van de sportclub	171
Simon moedigt zijn team aan	181
Voorbereidingen voor de wedstrijd	187
Simons eerste wedstrijd	197
Mike en zijn vrienden	205
Mikes idee	207
Voorbereidingen treffen	219
Een cadeau voor de natuur	229
Iedereen helpt mee	237
Het is Kerstmis!	243
Dankwoord	249
Over de auteur en de illustrator	253

Inleiding

Door Aideen Byrne

Lieve lezers (en ouders van lezers),

Velen van jullie die dit boek gaan lezen, zullen al een aantal, of alle publicaties van Lorna Byrne hebben gelezen. Jullie zullen mij op die bladzijden onder een pseudoniem zijn tegengekomen: als Megan, Lorna's jongste kind. Lorna vroeg mij deze inleiding voor haar kinderboek te schrijven en het te illustreren. Ik zal mama in deze hele inleiding Lorna noemen. Ik wil over Lorna spreken op een manier die volledig weergeeft wie zij is, voor mij en jullie allemaal. Ze heeft me verteld dat de engelen, inclusief mijn beschermengel, zeiden dat ik de beste persoon zou zijn om dit te doen, omdat ik ben opgegroeid met het geloof in mijn beschermengel. In een wereld die vaak met deze zaken spot, mocht ik van Lorna geloven.

Dit is in wezen ook het doel van dit boek: kinderen eraan herinneren dat ze een beschermengel hebben en hen helpen verbonden te blijven met de spirituele kant van henzelf. Lorna is voor mij behalve mijn moeder en alles wat dat inhoudt, ook altijd een fantastische geestelijke bron en gids geweest, evenals voor veel mensen over de hele wereld. Het stemt mij dankbaar dat ik iets van de wijsheid die ik als kind van haar ontving, met anderen kan delen. Ik ben vooral gehecht aan het verhaal over Suzan, dat ik als opgroeiend kind vele malen heb gehoord. Mama heeft mij het verhaal vaak verteld omdat ik er herhaaldelijk om vroeg. Ik noemde Suzan altijd het Madeliefmeisje.

Deze verhalen zijn bestemd voor kinderen die spiritueel ingesteld zijn, maar ook voor kinderen die dat niet zijn. Dat is het allerbelangrijkste. Dit boek wil kinderen bemoedigen de spirituele kant van het leven te ervaren. Alle godsdiensten zijn daaraan ondergeschikt. Dus of je dit nu leest als iemand die in engelen gelooft of als iemand die graag leest over een magische wereld waarin kinderen niet alleen zijn en iedere dag, op ieder moment, hulp krijgen – het maakt niet uit.

Voor ons allebei was het van belang dat we door het schrijven en illustreren van deze verhalen teruggevoerd werden naar onze jeugd en een boek schiepen dat vanuit dat deel van ons sprak. Hoewel deze verhalen verzonnen zijn, berusten ze op gebeurtenissen uit het echte leven. We hopen dat ook jullie jezelf er als kind in terugzien. We wilden geen boek schrijven over kinderen die grote avonturen beleven (hoewel die natuurlijk ook leuk zijn), maar meer iets wat een afspiegeling is van het echte leven. Elk verhaal

gaat over kinderen die gewone dingen doen met hun beschermengel aan hun zijde.

Zowel de titel als de illustratie op de omslag hebben betrekking op twee echte kinderen. De titel is geïnspireerd op een jonge jongen die voor Lorna en ons hele gezin een heel bijzondere vriend was. Lorna maakte deze jongen voor het eerst mee tijdens een van haar optredens. Hij had *Engelen in mijn haar* gelezen en was met zijn ouders vanuit het ziekenhuis naar Lorna's optreden gekomen, omdat hij haar in het echt wilde zien. Lorna merkte hem meteen op, omdat hij duidelijk ziek was en veel medische ondersteuning kreeg. De engelen zeiden tegen haar dat ze niet de aandacht op hem moest vestigen, maar Lorna kon niet begrijpen waarom het publiek niet meer aandacht aan deze jongen besteedde. Toen het vraag-en-antwoordgedeelte van haar lezing was aangebroken, ging de jongen staan en zei: 'Mijn beschermengel is mijn beste vriend.' Het was voor hem geen punt dit zonder enige aarzeling toe te geven of te verklaren, in tegenstelling tot voor veel andere aanwezigen.

Ik weet dat Lorna je in de toekomst meer wil vertellen over deze bijzondere jongen, als dat kan. Voorlopig hebben we dit boek ter nagedachtenis aan hem deze titel gegeven. Ik ben blij dat hij in ons leven kwam, al was het maar kort, en ik vind troost in de gedachte dat hij bij God en alle engelen is en rust heeft. Ook ik heb dierbaren verloren en ik geloof dat die rust hebben gevonden bij God en dat ze soms om ons heen zijn en ons steunen, en ik heb altijd het gevoel gehad dat degenen die achterblijven het meest behoefte hebben aan medeleven. Tegen de familieleden en vrienden van Noah zeg ik: we houden van jullie.

De illustratie op de omslag is terug te voeren op mijn jeugd. Als je een boek (of boeken) van Lorna hebt gelezen, weet je dat mijn vader stierf toen ik vier was. Wanneer Lorna op haar werk was en mijn broers en zus niet thuis waren, zorgde papa voor me (ik heb hem altijd papa genoemd, en het zou niet juist lijken daar nu verandering in te brengen). Na papa's overlijden sprak onze buurvrouw met Lorna en vertelde haar dat ze mijn vader mij had zien duwen op de schommel in de achtertuin terwijl hij doodziek was en nog maar een paar dagen te leven had. Dit was een enorme prestatie voor iemand die zo dicht bij de dood was. Lorna heeft me verteld dat ze weet dat de engelen hem hielpen, inclusief zijn beschermengel, zodat hij uit bed kon komen en me kon duwen bij het schommelen. Het voelde voor mij juist om papa in dit boek een eerbetoon te geven, waarschijnlijk omdat ik zo veel over mijn jeugd heb nagedacht en er heel wat avonden met Lorna over heb gesproken. Het bracht mij ertoe dit moment uit mijn leven te gebruiken, want ik denk dat volwassenen kinderen vaak als onbevreesd zien, als personen die zich onverwoestbaar voelen. Ik weet nog uit mijn eigen jeugd dat dit niet altijd het geval is. Wij hopen dat deze verhalen jullie, de kinderen, zullen helpen dapper te zijn.

Ik weet dat veel ouders of dierbaren van kinderen graag willen dat Lorna een kinderboek publiceert. Ik heb hen ontmoet. Tegen hen, en tegen andere volwassenen in het algemeen, wil ik nu zeggen dat dit boek vooral bedoeld is om alle kinderen die dit lezen eraan te herinneren dat ze een beschermengel hebben. Lorna heeft het er vaak over gehad dat alle jonge kinderen engelen kunnen zien, vooral

Aideen op ongeveer vijfjarige leeftijd, schommelend in de tuin.

hun beschermengel. Ik vraag me wel eens af hoeveel ‘fantasielvriendjes’ eigenlijk beschermengelen zijn. Onze huidige manier van leven verjaagt de spiritualiteit uit kinderen. Maar ouders zouden niet bang moeten zijn om hun kinderen in hun beschermengel te laten geloven, want dat geloof zou er in hun hele leven moeten zijn en hen moeten helpen – zoals het mij geholpen heeft. Als kind heb ik er nooit aan getwijfeld of ik een beschermengel had. Ik weet nog dat ik met haar speelde. Misschien kan dit boek kinderen helpen onthouden dat ze een beschermengel hebben en helpen weten dat die aanwezig is. Misschien zal het op volwassenen een gelijksoortige invloed hebben. Spiritualiteit schenkt ons een kracht die wij in het leven vaak nodig hebben. Leven – gedijen – is gemakkelijker als je niet alleen bent, als je bemind en gesteund wordt.

Iets anders waarop ik de aandacht wil vestigen is Lorna's dyslexie. Ik heb altijd ontzag voor het feit dat ze zo veel mooie boeken heeft geschreven die internationale bestsellers zijn, ondanks haar dyslexie en gebrek aan scholing. In het Ierland van de jaren vijftig van de vorige eeuw werd dyslexie niet als zodanig herkend; Lorna werd als 'achterlijk' beschouwd en mocht vanaf haar tiende geen onderwijs meer volgen. Al neem je verder niets mee uit dit boek, laat het dan in ieder geval dit zijn: het is geschreven door een vrouw met een leerachterstand, iemand die slechts een paar jaar onderwijs heeft genoten. We weten dat er vaak veel, al dan niet oplosbare, obstakels zijn op de weg naar de verwezenlijking van onze dromen en het creëren van een leven dat zinvol is, dat ons vreugde brengt en dat vervuld is van liefde. Ik hoop dat dit boek je helpt het licht van de hoop te zien dat erin aanwezig is.

Ik vond het heel eng om me kwetsbaar op te stellen door deze inleiding te schrijven en deze verhalen te illustreren. Terwijl ik dit aan het schrijven was raakte ik in paniek. Dat kwam deels doordat ik dit als een project naast mijn fulltimewerk probeerde te doen terwijl we midden in een pandemie zaten, maar ook door alle onzekerheid die het met zich meebrengt wanneer je iets van jezelf openbaar maakt. Maar het kwam ook door de angst die het uit de anonimiteit treden geeft. Lorna herinnerde me eraan dat het een doel dient als ik mijn hart in dit tekenwerk leg: het is voor de kinderen. Ik weet nog dat ik werd gepest. Ik weet nog dat ik niet het podium op durfde om te dansen. Ik weet wat het is om ziek en geïsoleerd te zijn (een ervaring die heel anders was dan die van Suzan, en ik probeer dagelijks mijn

zegeningen te tellen). Ik weet nog dat ik me zorgen maakte over mijn moeder, en de lijst van alles wat ik in dit kinderboek herken is eindeloos.

Kinderverhalen zijn me nooit erg goed bevallen. Al op jonge leeftijd las ik boeken voor volwassenen, deels omdat ik goed kon lezen, maar ook omdat ik nooit iets van mezelf in kinderverhalen terugzag. Ik hoop dat dit boek zich voegt bij het hopelijk groeiende aantal kinderverhalen die stimulerend en opbouwend zijn en een afspiegeling van het echte leven van kinderen.

Ik wilde de beschermengel van elk kind in dit boek authentiek afbeelden. Ik denk dat we onbewust vaak de fout maken engelen als de meer traditionele, heilige afbeeldingen te zien – je kent ze vast wel. Maar Lorna beschrijft engelen als wezens die een mensachtige gestalte aannemen om ons gerust te stellen. Ik denk dat als een kind zijn beschermengel ziet, deze zich vaak voordoet als een mens, maar dan misschien met kleurige kleding, apart haar, en misschien voor de grap met vleugels. Lorna zegt dat hoe onze beschermengel zich voordoet vaak een afspiegeling is van wat we nodig hebben. Als we sterk moeten zijn (mentaal of fysiek), zou onze beschermengel er als een krijger kunnen uitzien. Als we meer in contact moeten komen met onze vrouwelijke of mannelijke kant, zou onze engel kunnen weerspiegelen wat we het hardst nodig hebben. Misschien neemt onze beschermengel soms een vorm aan die ons eraan herinnert wat we zouden moeten accepteren, of waar we aan zouden moeten werken. Ik weet dat Lorna zegt dat de mijne de neiging heeft te doen alsof ze haar haar uittrekt... en ik weet dat dat is omdat op dagen die voor mij

persoonlijk moeilijk zijn, ik mijn best moet doen om aanwezig te blijven en de angst en paniek niet de overhand te laten krijgen.

Ik heb me vanuit de geestelijke wereld laten inspireren en hoop dat mijn hart in de illustraties te vinden is. Ik heb mijn best gedaan om de beschermengel van elk kind waarheidsgetrouw en realistisch voor me te zien en die essentie in de illustraties te leggen. Mijn tekenkunst is voor mij altijd iets kostbaars en persoonlijks geweest. Het voelt voor mij alsof ik een jong op eigen vleugels het nest zie verlaten. Ik hoop dat het jou op zijn vlucht vreugde schenkt.

Liefs,
Aideen

JACOB EN REBECCA

Krekel

Jacob zat buiten in de boomgaard met zijn beschermengel te praten. Terwijl hij met zijn voeten over het gras heen en weer ging, sprongen alle krekels eruit en sommige landden op zijn hand en op zijn broek. Jacob moest lachen en deed de krekels na: hij sprong door het gras en riep tegen zijn beschermengel: 'Ik hou van je naam, want ik hou ook van krekels.'

Jacobs beschermengel fluisterde in zijn oor: 'Ik vind het leuk als je me Krekel noemt, Jacob.'

Op dat moment scheen de zon helderder door de bomen en op het gras. Jacob bleef staan en keek naar een krekel op zijn hand. Omdat de zon in zijn ogen scheen, moest Jacob zijn ogen tot spleetjes knijpen, maar terwijl hij dat deed, ving hij een glimp van zijn beschermengel op, die gehuld was in een smaragdgroene kleur en een mannelijke indruk maakte. Jacob keek de andere kant op zodat hij zijn ogen verder open kon doen, want hij dacht: dan kan ik mijn be-

schermengel beter zien, maar precies op dat moment kwam er een wolk voor de zon. Hij was teleurgesteld. Hij kon zijn beschermengel helemaal niet meer zien.

‘Ik had nooit gedacht dat je eruit zou zien als een jongen met lang blond haar,’ zei Jacob tegen Krekel, terwijl hij in het lange gras in de boomgaard stond. Hij hield zijn hand voor zijn mond en giechelde zachtjes van opwinding.

Jacobs beschermengel zei tegen hem: ‘Engelen zijn geen jongens of meisjes, maar ik wist dat je het heel leuk zou vinden als ik eruitzag als een jongen.’

Jacob zei: ‘Ja, bedankt dat ik je mocht zien, Krekel.’

‘Graag gedaan,’ zei Jacobs beschermengel. ‘Je moeder roept je en je zusje is wakker.’

‘Hè, bah,’ zei Jacob teleurgesteld. ‘Ik dacht dat ik nog wat langer in mijn eentje hier kon zijn.’

‘Je bent nooit alleen, Jacob. Ik ben altijd bij je.’

‘Ik weet het, Krekel,’ zei Jacob, ‘maar jij valt me tenminste niet de hele tijd lastig, zoals mijn zusje.’

‘Wees lief voor je zusje Rebecca,’ fluisterde Jacobs beschermengel in zijn oor.

‘Ik ben altijd lief voor haar. Ik hou heel veel van haar, maar soms doet ze vervelend. Ze wil alles wat ik ook heb,’ antwoordde Jacob.

Jacobs beschermengel fluisterde weer: ‘Je moeder roept je.’

Jacob rende door het lange gras de boomgaard uit. ‘Wacht even, doe het hek dicht,’ zei zijn beschermengel. ‘Dat is veiliger voor je zusje.’

‘Dank je wel,’ antwoordde Jacob op fluisterton. Hij sloot het hek en rende het huis in.

Jacob was nog maar net binnen toen zijn zusje tegen hem riep: 'Waar was je? Ik heb je heel erg gemist, Jacob.' Ze omhelsde hem stevig en zei nog eens: 'Ik heb je heel erg gemist!'

Het leek Jacob beter om niet tegen zijn zusje Rebecca te zeggen dat hij in de boomgaard had gezeten en met zijn beschermengel Krekel had gepraat. Daarom haalde hij een legospeeltje uit zijn zak en zei dat hij ermee had zitten spelen op het muurtje. Rebecca stak haar handje uit om het uit zijn hand te grissen.

Hij hield het in de lucht en zei: 'Nee, het is van mij. Ga jij maar met je eigen lego spelen.'

Maar ze keek Jacob aan met haar stralende lach en mooie ogen, en ze zei tegen haar grote broer: 'Mag ik het? Mag ik het?'

Hij gaf toe en reikte haar het speeltje aan. Hij vond het heerlijk haar te zien lachen.

Op een andere dag pakte Jacob kleurpotloden en papier en ging aan de keukentafel zitten. Hij begon een tekening te maken, iets wat hij heel graag deed. Zodra Rebecca het hem zag doen, kwam ze naar de tafel en klom ze meteen op de stoel. Ze wilde per se Jacobs potloden hebben en het papier waarop hij zat te tekenen. Hun moeder liep naar haar toe en zei: 'Rebecca, gebruik je eigen potlood en papier.'

Maar ze hield vol en begon te schreeuwen: 'Nee, ik wil Jacobs potlood. Dat is beter dan het mijne.'

Hun moeder zei tegen Jacob: 'Zou jij voor de lieve vrede jouw tekening en potloden aan

Rebecca willen geven en die van haar willen overnemen?’

Hij keek haar verdrietig aan en zei: ‘Mam, dat is niet eerlijk.’

Tegelijkertijd fluisterde zijn beschermengel in zijn oor: ‘Doe wat je moeder zei.’

Jacob gaf Rebecca dus de tekening die hij aan het maken was en zijn potloden. Hij pakte het schone vel aan dat zijn moeder Rebecca had gegeven, en haar potloden. Hij keek toe terwijl ze zijn tekening volkraste.

Rebecca tekent over Jacobs tekening heen terwijl Jacob en zijn beschermengel toekijken.

Zijn beschermengel fluisterde hem in: ‘Ze is dol op je, Jacob. Jij bent haar grote broer en ze wil alles doen wat jij doet. Ze wil net als jij zijn.’

Jacob sprak in gedachten tegen zijn beschermengel terwijl hij aan een nieuwe tekening begon: ‘Ik wou dat Rebecca niet alles wilde hebben wat ik heb en dat ze niet net als ik wilde zijn.’

Even later wilde zijn zusje per se ook zijn nieuwe tekening hebben. Ze wilde op hetzelfde papier tekenen waarop Jacob had zitten tekenen. Jacob sprong overeind en zwaaide met de tekening die hij net af had door de lucht. Hij riep naar zijn zusje: ‘Als je mijn tekening wilt hebben, moet je me te pakken zien te krijgen!’

Rebecca sprong op de grond en rende lachend achter Jacob aan, roepend: ‘Ik ga je pakken!’

Jacob rende de woonkamer in en verstopte zich onder een deken op de bank. De tekening stak onder de deken uit. Rebecca sprong boven op hem, greep de tekening beet en rende de deur uit en de trap op. Jacob sprong overeind en rende achter haar aan. Ze waren allebei aan het schreeuwen en aan het lachen en hadden dikke pret.

Toen Jacob later die avond in bed lag en met zijn moeder zijn gebed opzei, vroeg hij haar of hij even iets mocht tekenen voordat hij ging slapen.

‘Ja, tien minuutjes,’ zei ze, en ze liep de kamer uit.

Zonder uit zijn bed te komen, stak Jacob zijn hand onder het bed en trok er een doos onder vandaan. Hij tilde het deksel op en haalde er een paar kleurpotloden en papier uit. Hij maakte een tekening van zijn zusje en zichzelf terwijl ze met hun regenlaarzen in plassen traptten. Die was

bijna af toen zijn beschermengel hem toefluisterde: ‘Stop je tekening nu maar weg. Het is tijd om te gaan slapen.’

Jacob deed meteen wat zijn beschermengel zei en legde zijn tekening in zijn doos. Hij schoof de doos zo ver mogelijk onder zijn bed. Daar bewaarde hij alle bijzondere spullen waar zijn zusje niet aan mocht komen.

Voordat hij ging slapen bedankte hij zijn beschermengel en vlak voordat zijn ogen dichtvielen zei hij: ‘Ik heb het beste zusje van de hele wereld.’